

Aflevering 64– Erin gepraat?

Wie met zijn verzameling aan een tentoonstelling gaat meedoen, krijgt te maken met juryleden die geacht worden een oordeel uit te spreken over het werk van de inzender. Soms is dat niet leuk, veel juryleden hebben namelijk wel verstand van postzegels en poststukken, maar niet de tact of vaardigheid om hun negatieve kritiek op een aardige manier te brengen.

Ik heb scheldpartijen tussen de kaders meegemaakt. Veel verzamelaars houden het na zo'n confrontatie voor gezien.

Toen ik het hierbij afgebeelde telegram bij een Belgische handelaar ontdekte, zag ik meteen welke plaats dat in mijn verzameling moest krijgen. In mijn thematische collectie Waterland besteed ik uitgebreid aandacht aan het leven en werken op het platteland. Dat leven was zwaar en kende vele zorgen: veepestepidemieën, droogte, muizenplagen, mond- en klauwzeer, melkquota en Brussel, het passeert allemaal de revue.

Ik begin dat hoofdstuk met de vaststelling dat veel mensen daar weinig oog voor hebben. Het aantal postzegels met huppelende lammetjes, zeer aaibare koeien en roze biggetjes is gigantisch. Slechts zelden zie je de andere kant van de medaille. Vooral veel stedelingen zagen vroeger het platteland slechts als een idyllisch paradijs, waar het aangenaam toeven was.

Dat beeld illustreer ik met het telegram, maar de juryleden die ik tot nu toe gesproken heb (heel vriendelijke juryleden!!) vonden dat een beetje vergezocht. Een van hen vertelde mij nog dat hij hetzelfde stuk gebruikt in zijn verzameling over postduiven. Ik heb even moeten zoeken, en ja, er is zo'n beest te zien.

Ik ben natuurlijk niet voor één gat te vangen en heb mijn telegram nu een ander plekje gegeven. Veel Amsterdamse zakenlieden stopten hun geld in de droogmaking van de Beemster. Als belegging, maar ook omdat ze zo, ver van de drukke en stinkende stad, in de Beemster een buitenhuis konden bouwen om te genieten van een nog niet verpeste natuur. Als dat hier niet op te zien is, weet ik het ook niet meer.

John Dehé